

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobkyně **M. Č.**, zastoupené prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem v Praze 2, Botičská 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010 č.j. KUOK/14977/2010, ve věci odstranění stavby,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010 č.j. KUOK/14977/2010, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 24.9.2009 č.j. 2007/7461/SÚ/Ma ve věci odstranění stavby, a to způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí.

V žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:

- 1) první výrok rozhodnutí Magistrátu města Přerova jako stavebního úřadu (dále jen stavební úřad) trpí formální vadou, když v rozporu s ust. § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) absentuje uvedení ustanovení právního předpisu, z něž plyne, že pro danou stavbu bylo stavebními předpisy vyžadováno rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Důvody, pro které stavební úřad považuje předmětnou stavbu za postavenou bez příslušného rozhodnutí či opatření, plynou až z odůvodnění rozhodnutí, což považuje žalobkyně za nedostačující.
- 2) Další formální vadou výroku prvostupňového rozhodnutí je neuvedení ustanovení právního předpisu, podle kterého se řízení vůbec vedlo, když ve výroku není uvedeno, zda se vedlo řízení o odstranění stavby a podle kterého ustanovení, případně, zda se vedlo jiné řízení, jež vyústilo ve výrok, jímž se nařizuje odstranění stavby.
- 3) Další vada prvostupňového rozhodnutí se týká výroku rozhodnutí jako celku ve vztahu k účastníkům řízení a způsobuje zmatečnost rozhodnutí, neboť vzniká rozpor mezi tím, komu bylo rozhodnutí adresováno a komu je rozhodnutím ukládána povinnost. Stavební úřad vedl původně řízení nikoliv o odstranění jedné stavby, ale o odstranění celkem tří drobných staveb, a to s žalobkyní a Ing. M. Č., které považoval za vlastníky těchto staveb. V průběhu řízení došlo ke změně, v důsledku které začali být žalobkyně a Ing. Č. považováni za spoluvlastníky jedné stavby. Rozhodnutí stavebního úřadu byla doručována oběma, jakožto účastníkům řízení a oběma byla uložena také povinnost odstranit dotčenou stavbu. Ing. M. Č. však konečné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.9.2009 nebylo doručeno, a proto proti němu ani nepodal odvolání. Rozhodnutí bylo řádně doručeno pouze žalobkyni, která proti němu podala odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Vzhledem k tomu, jakým způsobem žalovaný změnil výrok prvoinstančního rozhodnutí, postupoval chybně, neboť uvedl, že účastníkem odvolacího řízení je jak žalobkyně, tak Ing. M. Č. Ten však účastníkem odvolacího řízení nebyl, když sám odvolání nepodal. Přesto mu byla napadeným rozhodnutím uložena povinnost odstranit předmětnou stavbu. Ze stejných důvodů je rozhodnutí žalovaného zmatečné také ve vztahu k žalobkyni, neboť je jí ukládáno odstranit stavbu, o které správní orgány tvrdí, že je ve spoluvlastnictví žalobkyně a Ing. M. Č., což se však nezakládá na pravdě, neboť jmenovaní nejsou spoluvlastníky celé jediné stavby, ale každý z nich na základě samostatných ohlášení postavil jednu, resp. dvě samostatné stavby. Žalobkyně dále zdůraznila, že ani jeden ze správních úřadů neujasnil, o jakých stavbách je řízení vedeno, když původně bylo vedeno o odstranění jednotlivých drobných staveb samostatně s žalobkyní a samostatně s Ing. M. Č. Usnesením ze dne 18.1.2008 byla tato řízení spojena v jedno řízení, což však neznamená, že se změnil charakter staveb, ohledně nichž se řízení vede.
- 4) Za základní hmotněprávní důvod pro zrušení rozhodnutí považuje žalobkyně skutečnost, že stavby, jež mají být odstraněny, nebyly postaveny v rozporu se zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 50/1976 Sb.). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů označují stavbu jako „železobetonovou opěrnou zeď“. Ve skutečnosti se však jedná o tři samostatné stavby. Stavební úřad označuje stavbu také jako terasu, ačkoliv o terasu se nejedná. Základní pochybení spočívá v tom,

že správní orgány stavbu klasifikovaly v rozporu s jejím provedením. Opěrná železobetonová zeď není jednak zdí opěrnou, jednak nejde o jednu stavbu, ale o stavby tři, když všechny tři byly řádně ohlášeny Obecnímu úřadu Rokytnice, a to žalobkyní dne 29.8.2005 a Ing. M. Č. dne 8.3.2006. Skutečnost, že k ohlášení staveb došlo, správní orgány nepopírají. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí tvrdí, že takto ohlášené stavby provedeny nebyly, ale byla provedena stavba opěrné zdi. Ačkoliv žalovaný uvádí, že mělo dojít ke zpevnění zeminy betonáží o výšce 0,4 m, není zřejmé, z čeho tento údaj dovozuje, neboť byla ohlášena stavba, kde údaj 0,4 m značil tloušťku betonáže a nikoliv její výšku. Stavby byly provedeny jako stavby samostatné a nikoliv jako jedna stavba železobetonové opěrné zdi. Teprve v důsledku spojení obou řízení rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18.1.2008 se začíná zmiňovat jediná stavba, ačkoliv toto usnesení ještě rozlišuje tři samostatné stavby. Pouhým procesním opatřením spočívajícím ve spojení dvou samostatných řízení se ze tří samostatných staveb nemůže stát stavba jedna, která je ve spoluvlastnictví stavebníků.

- 5) Nezákonnost rozhodnutí způsobuje skutečnost, že obě drobné stavby ohlášené žalobkyní dne 29.8.2005 mohly být provedeny, neboť příslušný Obecní úřad Rokytnice ve lhůtě 30 dnů nesdělil námitky proti provedení staveb (§ 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb.). Žalobkyně zdůraznila, že souhlas se stavbou nikdy nebyl zrušen, ač se o to pokoušel Obecní úřad Rokytnice rozhodnutím ze dne 2.7.2008 č. 148/2008 a č. 149/2008. Rozhodnutí obecního úřadu č. 148/2008 bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30.7.2009 sp. zn. 22Ca 371/2008 prohlášeno za nicotné pro nedostatek pravomoci Obecního úřadu Rokytnice takové rozhodnutí vydat. Důvody nicotnosti pak dopadají i na rozhodnutí č. 149/2008. Veřejnoprávní souhlas mlčky udělený k provedení všech tří staveb nebyl tedy nikdy zrušen a nejedná se o stavby provedené v rozporu se zákonem č. 50/1976 Sb.
- 6) Žalobkyně označila za nesprávné tvrzení stavebního úřadu na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, že údajně ohlášené stavby byly Obecním úřadem Rokytnice pouze zaevidovány a byla učiněna ústní žádost o její doplnění. Jelikož k doplnění nedošlo, souhlas s realizací staveb nebyl dán. Zdůraznila přitom, že nebyla vydána výzva k doplnění podání ve smyslu ust. § 19 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 71/1967 Sb.), která by musela být učiněna písemně a doručena účastníkovi řízení. Žalobkyně jednala v důvěře ve správnost veřejnoprávních aktů a nemůže být sankcionována za to, že ohlášení drobných staveb údajně nemělo všechny náležitosti.
- 7) Za další důvod nezákonosti rozhodnutí považuje žalobkyně posouzení charakteru odstraňovaných staveb jako opěrných zdí. Tuto klasifikaci učinil stavební úřad z toho důvodu, aby zdůvodnil rozhodnutí o odstranění stavby s tím, že se nejedná o drobné stavby, ale o stavbu jednoduchou, pro níž nepostačí ohlášení a je nutné stavební povolení ve smyslu ust. § 139b odst. 5 písm. e) zákona č. 50/1976 Sb. Žalobkyně takovou argumentaci odmítá. Dotčené stavby nejsou opěrnými zdmi, neboť v takovém případě by musely něco podepírat, resp. něco by o stavbu muselo být opřeno. O provedené stavby se nic neopírá a samy stavby nic nepodepírají. Stavby slouží ke zpevnění zeminy u rodinného domku, nikoliv k tomu, aby se o ně cokoliv opíralo. Závěr žalovaného, že se jedná o opěrnou zeď, která vyžadovala stavební povolení, je proto nezákonný.
- 8) Správní orgány obou stupňů posuzovaly dotčené stavby také z hlediska nového stavebního zákona, tj. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním

řádu, v platném znění (dále jen zákon č. 183/2006 Sb.). Ve smyslu ust. § 104 odst. 2 písm. i) zákona č. 183/2006 Sb. ohlášení postačí u staveb opěrných zdí do výšky 1 m. Podle výroku rozhodnutí se jedná, pokud by šlo skutečně o opěrnou zeď, o stavbu (správně ovšem tři stavby) vysokou 1 m na jedné straně a 1,09 m na straně druhé. Podle žalobkyně jde o zanedbatelnou odchylku pouhých 9 cm, a to navíc pouze na jedné straně stavby, takže není možné v takovém případě trvat na jejím odstranění. Měření bylo provedeno od rostlého terénu a sám žalovaný podle svého rozhodnutí stavbu přeměřoval s ohledem na odlišně naměřené hodnoty a následně měnil výroky rozhodnutí stavebního úřadu. Na str. 4 napadeného rozhodnutí přitom uvedl, že výšku stavby měřil stavební úřad od neupraveného terénu, který se může v čase změnit. Samotná stavba mohla mít měřeno od rostlého terénu výšku menší (stavba byla provedena v roce 2006) a teprve v důsledku eroze terénu poklesl okolní terén o několik cm. K tomu žalobkyně zdůraznila, že zpevnění terénu bylo provedeno právě proto, aby k sesuvům zeminy nedocházelo a tudíž změna úrovně terénu není vůbec vyloučena. Žalobkyně proto považuje napadené rozhodnutí za extrémně formalistické, neboť záminkou pro odstranění stavby je odchylka pouhých 9 cm, pokud vůbec existuje.

- 9) Při zjišťování výšky betonáže nedošlo k řádnému zjištění tohoto údaje, neboť první měření konané dne 2.11.2007 bylo provedeno pouze z pozemku parc. č. 322/2 a další měření, které mělo být provedeno dne 29.6.2009, bylo provedeno v rozporu s ust. § 54 odst. 1 správního řádu, neboť o ohledání místa musí být vydáno usnesení, jež se doručuje vlastníkovi věci, což se však nestalo. Žalobkyni nebyl doručen přípis stavebního úřadu ze dne 8.6.2009, jímž stavební úřad oznámil pokračování v řízení a nařídil místní šetření na den 29.6.2009 a nebyl jí doručen ani přípis ze dne 16.7.2009, kterým stavební úřad účastníky vyzval k vyjádření se ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí. K doručení písemností nemohlo dojít fikcí, neboť podmínky pro doručení fikcí nebyly splněny.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že rozhodnutím stavebního úřadu bylo žalobkyni a Ing. M. Č. nařízeno odstranění stavby opěrné železobetonové zdi provedené na pozemku parc. č. 322/1 v k.ú. R. u P. bez stavebního povolení. Prostor ohraničený opěrnou zdí je přibližně obdélníkového půdorysu délky 9,76 m, šířky 3,82 m (při hranici s pozemkem parc. č. 322/2), resp. šířky 3,90 m (při hranici s pozemkem parc. č. 321/2), těsně přiléhající k novostavbě rodinného domku L. Č. Železobetonová zeď má tloušťku 0,22 m, výšku 1,09 m (při hranici s pozemkem parc. č. 322/2) a výšku 1 m (při hranici s pozemkem parc. č. 321/2). Výška stavby je měřena od rostlého terénu. Stavební úřad zjistil, že na pozemku parc. č. 322/1 byla stavebníky Ing. M. Č. a M. Č. provedena uvedená stavba železobetonové opěrné zdi sloužící k zadržení navezené zeminy. Stavba byla provedena za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., v jehož ust. § 139b odst. 5 písm. e) je uvedeno, že opěrné zdi jsou jednoduché stavby, které vyžadují dle ust. § 55 odst. 1 tohoto zákona stavební povolení vydané příslušným stavebním úřadem. V době zjištění nepovolené stavby opěrné zdi nabyt již účinnosti nový stavební zákon č. 183/2006 Sb., a proto posuzoval stavební úřad, zda předmětná stavba vyžadovala stavební povolení nebo opatření dle tohoto zákona. Jelikož předmětná opěrná zeď nesplňuje svojí výškou parametry pro zařazení pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) bodu 8 zákona č. 183/2006 Sb., tj. mezi stavby nevyžadující stavební povolení ani ohlášení, jedná se o stavbu, k jejímuž provedení bylo vydání stavebního povolení nezbytné. Jelikož místně příslušným Stavebním

úřadem Přerov stavební povolení pro stavbu opěrné zdi vydáno nebylo, musel stavební úřad poté, co zjistil tyto skutečnosti, postupovat podle ust. § 129 zákona č. 183/2006 Sb. Stavebníci nepodali v průběhu řízení o odstranění stavby žádost o dodatečné povolení předmětné stavby, přestože na možnost dodatečného povolení byli v průběhu řízení upozorněni. Stavebnímu úřadu proto nezbylo, než nařídit odstranění nepovolené stavby. Žalobkyně od počátku řízení trvala na tom, že stavba byla řádně ohlášena, a proto nepotřebovala stavební povolení. Žalobkyně ovšem ohlásila stavbu „zpevnění zeminového terénu betonáží o rozměrech 2x (3,5x4x0,4) m, provedla ale stavbu železobetonové zdi zcela jiných rozměrů. Žalovaný dále zdůraznil, že Ing. M. Č. bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24.9.2009 oznámeno dne 30.9.2009 a uloženo do 15.10.2009. Obálka s písemností nebyla vyzvednuta, čímž nastala fikce doručení. Ačkoliv původně bylo vedeno řízení o odstranění jednotlivých (tří) drobných staveb, ze stavebního hlediska se jedná o stavbu jednolitou, jak je patrné z přiložené fotodokumentace pořízené žalovaným dne 2.11.2007 a takto bylo o ní v řízení rozhodováno. Žalovaný podotkl, že stavba rodinného domku obsahuje balkónové dveře, jimiž se bude do prostoru ohraničeného železobetonovou zdí vstupovat. Žalovaný zdůraznil, že vydané rozhodnutí stavebního úřadu považuje za dostatečně určité i srozumitelné. Z výroků rozhodnutí je zřejmé, jaká stavba má být odstraněna a jaké podmínky musí být při jejím odstranění dodrženy. Odstraňovaná stavba je dostatečně identifikována rozměry stavby i polohou na předmětném pozemku. V rozhodnutí je jednoznačně specifikováno, kdo jsou vlastníci stavby, jimž se odstranění stavby nařizuje. K namítanému nedostatku důvodu pro odstranění stavby žalovaný konstatoval, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že stavba byla provedena bez stavebního povolení, ačkoliv je vyžadovala. Tato skutečnost zakládá zákonem stanovený důvod pro vedení řízení o odstranění nepovolené stavby. V průběhu celého řízení stavebníci nevyjádřili požadavek dodatečného povolení stavby, a proto stavební úřad nemohl postupovat jinak, než odstranění nepovolené stavby nařídit, neboť nemůže dodatečně povolit stavbu proti vůli stavebníků. V rozhodnutí stavebního úřadu jsou jako účastníci řízení vedeni vlastníci zdi, tj. žalobkyně a Ing. M. Č. Přestože Ing. M. Č. nepodal odvolání, byl i nadále účastníkem řízení o odstranění stavby. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že jedním z hlavních argumentů žaloby je skutečnost, že jednotlivé stavby zpevňující terén byly prováděny na základě ohlášení. Stavební úřad nestanovil, že k provedení staveb je třeba stavební povolení. Žalobkyně přitom provedla stavbu, kterou ohlásila, a to v zásadě v rozměrech, které ohlásila. Je pravdou, že ohlášena byla stavba o tloušťce betonáže 0,4 m, betonáž je reálně cca poloviční, to však podle názoru žalobkyně nemůže být důvodem pro její odstranění. Žalovaný uvádí, že stavební úřad zjistil, že stavba slouží k zadržení navezené zeminy, tedy zpevňuje terén, není proto zřejmé, proč trvá na tom, že se jedná o opěrnou zeď. Skutečnost, že stavba rodinného domu má ve zdi přiléhající k provedené betonáži balkónové dveře, ještě neznamená, že betonáž je terasou. Dále žalobkyně zdůraznila, že žalovaný se nijak nevyjádřil k provedenému ohlášení staveb, neboť by musel uznat, že stavba byla provedena na základě řádného ohlášení, proti němuž neměl stavební úřad žádné námitky. Je také nejasná argumentace žalovaného, že žalobkyně a Ing. M. Č. jsou uvedeni jako účastníci řízení, jelikož jsou vlastníky zdi, neboť rozestírá otázku, kdo je vlastníkem stavby, jež má být odstraněna. Stavební úřad tvrdí, že se jedná o jednu stavbu, nerozlišuje však již podíl na jejím vystavění u obou účastníků řízení. Žalobkyně stavbu v rozsahu, který uvádí stavební úřad, nestavěla, neboť provedla stavbu v rozsahu ohlášení, které

učinila. Nemůže jí proto být uložena povinnost odstranit též stavbu provedenou Ing. M. Č. a naopak Ing. M. Č. nemůže být uložena povinnost odstranit stavbu provedenou žalobkyní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že výzvou žalovaného ze dne 15.11.2007 byl stavební úřad vyzván k zahájení řízení o odstranění stavby opěrné železobetonové zdi, která byla provedena v místě ohlášených drobných staveb na pozemku p. č. 322/1. Existenci stavby zjistil žalovaný v souvislosti s řízením o odvolání žalobkyně a Ing. M. Č. proti usnesení Obecního úřadu Rokytnice ze dne 17.8.2007, kterým byla zrušena opatření – sdělení k ohlášení drobných staveb. Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno oznámením ze dne 3.9.2007, jímž bylo současně nařízeno ohledání na místě samém na den 4.10.2007. Oznámení bylo doručeno oběma stavebníkům. Na možnost podání žádosti o dodatečné povolení stavby byli stavebníci upozorněni rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 1.11.2007 a dále v oznámení o pokračování v řízení ze dne 21.1.2008. Stavební úřad usnesením ze dne 18.1.2008 spojil ve smyslu ust. § 140 odst. 1 správního řádu z důvodu vhodnosti řízení ve věci odstranění stavby „zpevnění zeminového terénu betonáží u novostavby rodinného domku o velikosti 2,8x4x0,4 m“, jejímž vlastníkem je Ing. M. Č. na pozemku p. č. 322/1 s řízením ve věci odstranění stavby „zpevnění zeminového terénu betonáží u novostavby rodinného domku o velikost 2x (3,5x4x0,4 m)“, jejímž vlastníkem je M. Č. na pozemku p. č. 322/1. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že obě specifikované stavby tvoří jeden celek a byly situovány na pozemku p. č. 322/1. Stavební úřad vydal dne 21.2.2008 pod č.j. 2007/7461/SÚ/Ma rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 16.6.2008 č.j. KUOK/38102/2008-2/336 a věc byla vrácena k dalšímu řízení. V řízení bylo pokračováno na základě oznámení ze dne 25.7.2008 a současně bylo nařízeno ústní jednání spojené s ohledáním na místě samém. Oznámení bylo doručeno mj. Ing. M. Č. a žalobkyni. Ani jeden ze jmenovaných nebyl při doručování dne 29.7.2008 zastížen, a proto jim byly písemnosti uloženy téhož dne na poště a byli vyzváni k jejich vyzvednutí. Jelikož obálky s písemnostmi nebyly vyzvednuty v zákonné lhůtě, byly vráceny stavebnímu úřadu, a to dne 14.8.2008. Ústní jednání spojené s místním šetřením, které bylo nařízeno na den 26.8.2008, proběhlo v nepřítomnosti stavebníků. Jeho průběh je obsažen v protokolu z ústního jednání z téhož dne, jehož součástí je situační náčrt stavby a fotodokumentace. Sdělením ze dne 11.9.2008 byli účastníci řízení vyzváni, nechť se ve lhůtě 10 dnů od doručení seznámí s podklady rozhodnutí. Písemnosti byly oběma stavebníkům uloženy na poště, jelikož nebyli zastíženi při doručování dne 16.9.2008. a protože záslky nebyly vyzvednuty v zákonné lhůtě, byly dne 2.10.2008 vráceny stavebnímu úřadu. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 10.12.2008 č.j. 2007/7461/SÚ/Ma bylo nařízeno odstranění stavby. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 21.4.2009 č.j. KUOK/14964/2009-2/336 a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Oznámení o pokračování v řízení ze dne 8.6.2009 bylo doručováno oběma stavebníkům a jelikož nebyli dne 10.6.2009 zastíženi, byly jim téhož dne záslky uloženy na poště, odkud byly uplynutí zákonné lhůty nevyzvednuté vráceny zpět stavebnímu úřadu. Oznámením o

pokračování v řízení byli mj. účastníci informováni, že ve věci proběhne ústní jednání spojené s místním šetřením dne 29.6.2009. Dle protokolu z tohoto úkonu se jej stavebníci nezúčastnili. Předmětem šetření bylo především změření výšky stavby. Bylo zjištěno, že stavba je při hranici s pozemkem ve vlastnictví manželů Ř. vystavěna do výšky 100 cm od úrovně rostlého terénu a při hranici s pozemkem ve vlastnictví paní J. do výšky 109 cm od úrovně rostlého terénu. Protokol je doplněn situačním náčrtem. Sdělením ze dne 16.7.2009 byli účastníci řízení vyrozuměni o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Stavebníci byli opětovně v odůvodnění upozorněni také na možnost podání žádosti o dodatečné povolení stavby. Také tyto písemnosti byly uloženy na poště z důvodu nepřítomnosti Ing. M. Č. a M. Č. při jejich doručování a po marném uplynutí zákonné lhůty byly vráceny stavebnímu úřadu. Rozhodnutím ze dne 24.9.2009 č.j. 2007/7461/SÚ/Ma stavební úřad rozhodl o nařízení odstranění stavby specifikované ve výroku 1. napadeného rozhodnutí, a to podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Současně uložil vlastníkům stavby povinnost předložit návrh technologického postupu při odstraňování stavby a stanovil podmínky pro odstranění stavby. Ve výroku 2. dále rozhodl o uložení povinnosti stavebníkům nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 12.10.2009, zatímco Ing. M. Č. si písemnost uloženou na poště z důvodu jeho nezastižení při doručování nevyzvedl v zákonné lhůtě a písemnost byla proto dne 16.10.2009 vrácena stavebnímu úřadu. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 139 odst. 5 písm. e) zákona č. 50/1976 Sb. jednoduchými stavbami jsou opěrné zdi.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) bodu 8 zákona č. 183/2006 Sb. stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují opěrné zdi do výšky 1 m, které nehraničí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi a s veřejným prostranstvím.

Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

První žalobní bod, v němž žalobkyně namítá, že prvostupňové rozhodnutí trpí formální vadou, když v rozporu s ust. § 68 odst. 1 správního řádu neobsahuje ustanovení právního předpisu, z něhož plyne, že pro danou stavbu bylo vyžadováno rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, neshledal krajský soud důvodnou. Podle ust. § 68 odst. 1 správního řádu musí správní rozhodnutí obsahovat výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Tyto náležitosti prvostupňové rozhodnutí splňuje. Náležitost uvedení právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, je upravena v § 68 odst. 2 správního řádu tak, že *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.* (§ 68 odst. 2 věta první správního řádu). Z citovaného zákonného ustanovení nelze podle názoru krajského soudu dovodit povinnost správního orgánu, aby ve výroku rozhodnutí v posuzované věci uvedl právní ustanovení, podle kterého pro danou stavbu bylo vyžadováno rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. To je náležitost, která má své opodstatnění v odůvodnění

napadeného rozhodnutí, kde také, jak sama žalobkyně v této části žaloby potvrzuje, je tato otázka také náležitě rozvedena. V návaznosti na citovaný text zákonného ustanovení pak lze dále konstatovat, že prvoinstanční rozhodnutí vydané v posuzované věci má ve výroku 1. bod I. uvedeno také právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, a to ust. § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. Na základě této nezpochybnitelné skutečnosti pak má krajský soud za zcela nedůvodný také druhý žalobní bod, v němž žalobkyně namítla, že vadou výroku prvostupňového rozhodnutí je neuvedení ustanovení právního předpisu, podle kterého se řízení vedlo. Toto tvrzení žalobkyně odporuje obsahu prvostupňového rozhodnutí.

Třetí žalobní bod, který krajský soud rovněž neshledal důvodným, se dotýká dvou skutečností. Jednak je to okruh účastníků odvolacího řízení, jednak rozsah uložené povinnosti k odstranění stavby. Žalobkyně v první řadě namítla, že Ing. M. Č., jemuž dle jejího tvrzení nebylo prvostupňové rozhodnutí doručeno, se proti němu neodvolal, takže nebyl účastníkem odvolacího řízení. Tento názor žalobkyně krajský soud nesdílí, neboť nemá oporu v ustanoveních správního řádu. Naopak ve smyslu § 93 odst. 1 a § 27 a násl. správního řádu je účastníkem odvolacího řízení nejen účastník, který podá odvolání, ale také všichni účastníci řízení, kteří jimi byli v řízení před správním orgánem I. stupně, čemuž v jednotlivostech odpovídá také úprava odvolacího řízení upravená v hlavě VIII správního řádu. V posuzované věci tedy i za situace, že Ing. M. Č. nepodal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, byl účastníkem odvolacího řízení z titulu svého účastenství v řízení prvostupňovém. K námitce žalobkyně, že rozhodnutí stavebního úřadu nebylo Ing. M. Č. doručeno, krajský soud jen na okraj poznamenává, že z obsahu správního spisu nevystaly žádné pochybnosti ohledně doručení prvostupňového rozhodnutí Ing. M. Č. fikcí, když uložení písemnosti na poště z důvodu jeho nezastižení při doručování mu bylo řádně oznámeno a zásilka nebyla v zákonné lhůtě 10 dnů vyzvednuta. Ze zákona (§ 24 odst. 1 správního řádu) nastala fikce doručení. Nutno však podotknout, že žalobkyně v podané žalobě není oprávněna namítat porušování práv jiných účastníků řízení, ale toliko svých vlastních. Jelikož Ing. M. Č. byl účastníkem odvolacího řízení, mohl žalovaný v napadeném rozhodnutí změnit výrok prvoinstančního rozhodnutí také ve vztahu k němu. Změna výroku prvoinstančního rozhodnutí, kterou provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, tak nemůže způsobovat zmatečnost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho adresnosti a z hlediska uložení povinnosti, jak namítla žalobkyně. Rovněž nedůvodnou shledal krajský soud tu část žalobního bodu, v němž žalobkyně namítla nejasnost v určení staveb, o nichž je řízení vedeno a tedy i v uložení povinnosti odstranit stavbu adresátům rozhodnutí jako spoluvlastníkům stavby. Z obsahu výroků rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podle názoru soudu zcela jednoznačně patrné vymezení předmětu řízení, jímž je dostatečně charakterizovaná stavba, která má být odstraněna. Proces vzniku stavby od původních dvou ohlášení realizace tří staveb až po konečnou podobu jediné stavby, jakož i vývoj řízení o odstranění stavby (zejména spojení v jedno řízení usnesením stavebního úřadu ze dne 18.1.2008) jsou zcela zřejmé z obsahu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Z obsahu správního spisu, jakož i z obsahu žaloby a ze všech podání, která učinili účastníci v průběhu správního řízení má krajský soud za nesporné, že původně ohlášené tři stavby (ohlášené dvěma ohlášeními dvou různých stavebníků, tj. žalobkyně a Ing. M. Č.) byly realizovány takovým způsobem, že fakticky v reálu vznikla zcela jiná stavba, než bylo ohlašováno, a to stavba tvořící jeden celek, která je specifikována ve výroku prvostupňového rozhodnutí ve znění rozhodnutí napadeného a která

nezpochybnitelně vznikla činností obou stavebníků. Jsou-li tito stavebníci v důsledku zjištěného skutkového stavu správními orgány označováni za spoluvlastníky vzniklé stavby, nelze to považovat za nic jiného, než za logický důsledek vzniklé situace prokázané v průběhu správního řízení. Krajský soud proto ve skutečnosti, že povinnost odstranění stavby byla uložena žalobkyni a Ing. M. Č. jakožto spoluvlastníkům existující stavby, neshledal ani zmatečnost rozhodnutí ani jeho nezákonnost. Za zcela nadbytečné považuje také to, aby se stavební úřad zabýval velikostí vlastnických podílů každého ze spoluvlastníků stavby, jak se žalobkyně domáhá v replice k vyjádření žalovaného, když jejich spoluvlastnictví prokázáno bylo a pro účely odstranění stavby je vymezení spoluvlastnických podílů irelevantní.

Žalobní bod č. 4), v němž se žalobkyně ohrazuje proti klasifikaci stavby, jakožto opěrné zdi a jakožto stavby jediné, když se jedná o tři samostatné stavby, krajský soud také neshledal důvodnou. Podle názoru soudu proti označení stavby jako opěrné zdi nelze ničeho namítat, neboť jak sama žalobkyně tvrdí v další části žaloby (str. 5, 6 žaloby), stavba slouží ke zpevnění zeminy u rodinného domku a byla provedena právě proto, aby k sesuvům zeminy nedocházelo. Stavbu bránící sesuvu půdy lze podle názoru soudu označit za opěrnou zeď, o níž se zemina „opírá“ a nedochází tedy k jejímu sesuvu. Bližší charakteristiku pojmu „opěrná zeď“ přitom zákon č. 183/2006 Sb. ani jiný právní předpis neobsahuje. Krajský soud rovněž nesdílí názor žalobkyně, že stavba měla být posuzována jako tři samostatné stavby tak, jak byly původně řádně ohlášeny Obecnímu úřadu Rokytnice, neboť předmětem řízení o odstranění stavby nebyly původně ohlášené tři stavby, ale stavba jediná, která sice vznikla stavebními pracemi realizovanými na základě ohlášení tří staveb, avšak vznikla jako jeden celek, o čemž není na základě obsahu správního spisu žádných pochyb. Správní orgány nemohly ve svém rozhodování vycházet z formálního stavu vyplývajícího z původních ohlášení, ale z toho, jaká stavba ohlášenou stavební činností fakticky vznikla. Stavební úřad také zcela správně z povahy věci spojil obě původní samostatná řízení o odstranění staveb do řízení jediného, když bylo nezpochybnitelné, že předmětem řízení o odstranění stavby je jediná stavba a nikoliv tři samostatné stavby, které v této podobě neexistují.

Žalobní bod č. 5), v němž žalobkyně zdůraznila náležité ohlášení drobných staveb v roce 2005 a 2006 a také snahy Obecního úřadu Rokytnice zrušit původně udělený souhlas, neshledal krajský soud důvodným, resp. dospěl k závěru, že tyto skutečnosti nejsou pro posouzení věci relevantní. Skutečnost, že stavby byly původně ohlášeny, není nijak zpochybněna. Předmětem ohlášení však byly zcela jiné stavby, než je stavba výsledná. Pokud v minulosti byly vyvinuty snahy správních orgánů o zrušení původních souhlasných stanovisek, jedná se o skutečnosti pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí a řízení jemu předcházejícího zcela nepodstatné, neboť předmětem rozhodování je zcela jiná stavba, než jaké byly ohlášeny, která v té podobě, v jaké byla vybudována oběma stavebníky, vyžadovala stavební povolení, o něž nikdy nepožádali.

Pokud jde o žalobní bod č. 6) lze souhlasit s žalobkyní, že tvrzení stavebního úřadu na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, že žádosti stavebníků, resp. ohlášení drobných staveb byla pouze zaevidována u Obecního úřadu Rokytnice, který nedal nikdy souhlas s realizací stavby, nemá oporu v obsahu správního spisu ani v zákonné úpravě ohlášení stavby ve smyslu ust. § 57 zákona č. 50/1976 Sb. Toto pochybení stavebního úřadu však samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí ani rozhodnutí žalovaného, neboť se týká posouzení původních ohlášení, které je pro

posuzovanou věc irelevantní, když podstatné je, jak již bylo shora opakovaně uvedeno nikoliv to, jaké stavby byly ohlášeny, ale jaká stavba byla fakticky realizována.

Žalobní bod č. 7) považuje krajský soud za nedůvodný na základě stejné argumentace, kterou uvedl k žalobnímu bodu č. 4), když závěr žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně, že se jedná o opěrnou zed', nepovažuje za nezákonný a když naopak dospěl k závěru, že podřazení posuzované stavby pod obecný pojem „opěrná zed'" má své logické opodstatnění z důvodů již shora rozvedených.

Nedůvodný shledal krajský soud také osmý žalobní bod směřující proti posouzení stavby jako stavby, která vyžaduje stavební povolení, když pouze na jedné straně má výšku 1,09 m, tj. o pouhých 9 cm překračuje zákonnou hranici 1 m, která je postačující pro ohlášení stavby. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by stavební úřad mohl naměřené hodnoty posuzovat z hlediska „zanedbatelné odchylky“, jak se domáhá žalobkyně, když stavební zákon ani související právní předpisy takovou možnost neupravují. Míru překročení zákonného limitu výšky stavby by mohl stavební úřad posuzovat jedině v rámci řízení o dodatečném povolení stavby (§ 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb.), které však neproběhlo, neboť vlastníci stavby o její dodatečné povolení nikdy nepožádali, ačkoliv byli o této možnosti stavebním úřadem opakovaně poučeni, jak již bylo zmíněno výše. Rozhodnutí o odstranění stavby, jakkoliv se účastníkům může jevit striktním, je učiněno za splnění zákonných podmínek ust. § 129 odst. 1 písm. b) v návaznosti na ust. § 103 odst. 1 bod 8 zákona č. 183/2006 Sb. a je zákonné.

Poslední žalobní bod, v němž žalobkyně zpochybnila naměřené údaje s ohledem na svou nepřítomnost při měření, když o nařízení ústního jednání spojeného s místním šetřením nebyla vyrozuměna, krajský soud rovněž důvodným neshledal. Z obsahu správního spisu má za prokázané, že oznámením ze dne 8.6.2009 o pokračování v řízení a pozvání k ústnímu jednání byli účastníci řízení informováni, že se na den 29.6.2009 ve 13:00 hodin nařizuje ústní jednání spojené s ohledáním na místě. Tato písemnost byla žalobkyni doručována dne 10.6.2009 a jelikož nebyla zastížena v místě bydliště, byla jí poštovní zásilka uložena a připravena k vyzvednutí od 10.6.2009, přičemž výzva k vyzvednutí zásilky jí byla zanechána. Žalobkyně si obálku s písemností nevyzvedla v zákonné lhůtě, a proto byla tato písemnost vrácena stavebnímu úřadu dne 26.6.2009. V souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu, podle kterého *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*, nastala fikce doručení dne 20.6.2009. Procesní práva žalobkyně nebyla proto uvedeným postupem správních orgánů ani doručovatele listovní zásilky nijak zkrácena. Pokud žalobkyně v závěru tohoto žalobního bodu zmínila, že jí nebyl doručen ani přípis ze dne 16.7.2009, kterým byli účastníci řízení vyzváni k vyjádření se ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí, lze na základě obsahu správního spisu uvést, že i v tomto případě proběhlo doručení písemnosti v souladu s ustanoveními správního řádu, když žalobkyně, která nebyla zastížena při doručování dne 22.7.2009, byla vyrozuměna o připravení zásilky k vyzvednutí na poště ode dne 22.7.2009. Také v tomto případě si písemnost nevyzvedla, takže obálka s písemností byla vrácena stavebnímu úřadu dne 7.8.2009. Fikce doručení v tomto případě nastala dne 1.8.2009. Prvostupňové rozhodnutí o nařízení odstranění stavby bylo pak vydáno až dne 24.9.2009. Své zcela

obecné tvrzení, že nebyly splněny podmínky pro doručení fikcí, žalobkyně neupřesnila žádnými relevantními skutečnostmi. Krajský soud proto dospěl k závěru, že ani v tomto případě nebyla procesní práva žalobkyně žádným způsobem zkrácena.

Jelikož žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, krajský soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů účastníků řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se nároku na náhradu nákladů řízení vzdal.

O náhradě nákladů řízení zúčastněných osob bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádná taková skutečnost nenastala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 5. září 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu